

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 28.

9de juli 1893.

19de aarg.

En buket markblomster.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forklud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hønen, hanen og Trofast.

at, gat, gat, gat, gat", kaglede hønen, idet den fløi op fra sin plads og stolt betragtede det eg, som den havde lagt.

"Gat, gat, gat, gat, gat", kaglede den atter, og hanen kom springende for at se, hvad der var paafærde.

"Lykkehly!" galede den af alle kræfter. "Nei, hvor stink dog hønemor er til at lægge eg!"

Og hanen galede, og hønen kaglede, idet de stolt marscherede henover tunet, som om dette alene tilhørte dem.

"Bob!" knurrede Trofast, som laa foran huset og soled sig, medens den gnabede paa et ben og slikkede sine poter. "Bob! Hold dog ikke saadant spektakel og vær ikke saa stolte, som om I skulde være hovedpersonerne her!"

"Gat, gat", kaglede hønen vred, "kanste ikke jeg er en vigtig person?"

Og "lykkehly!" galede hanen og lod Trofast faa vide, at hønemor hver morgen lagde et eg, som manden paa gaarden fik til frokost; man kunde være sikker paa, at han syntes, at hønemor var en langt anden vigtig person end den dovne hund, som ikke bragte en bid mad i huset, men altid laa der og strakte sig foran døren og gnabede paa kjødden og slikkede poterne sine.

"Bob, vob!" gjæde hunden forbitret. "Dovner jeg mig? Bogter jeg ikke gaarden baade nat og dag?"

"Det er ingen nytte", galede hanen og kaglede hønen.

"Hvis man ikke havde mig", knurrede Trofast, "vilde ingen faa ro og fred her. Jeg er meget vigtigere end I; men rigtignok er jeg ikke saa brautende af mig som eder, men holder mig stille og beskeden. Store folk snakker ikke saa høit om sine bedrifter."

Men det vilde ikke hanen og hønen indrømme; de galede og kaglede: "Unyttige, dovne dyr! Der kommer jo aldrig nogen og tænker paa at gjøre os ondt."

Hunden svarede med i en ærgerlig tone at gjø: "Stolte, indbildste hønsepat! I skal nok faa se!"

Tilslut for de løs paa hverandre, og der blev saadant spektakel, at manden paa gaarden kom ud. Han skjændte alvorlig paa dem for deres narrestreger. Den ene af eder er ligesaa meget værd som den anden", sagde han, "blot hver til sin tid og paa sin maade. Men I skal behage at holde eder rolige og stille. Jeg er herre her, og I har at tjene mig og gjøre nytte for mig."

Dermed gav han hanen et lidet spark, saa baade den og hønen fløi hen paa gjødselhaugen, og Trofast fik et slag over ørene, saa den med halen mellem benene krøb ind i sit hus.

Saa blev der da ro paa gaarden. Men fra nu af var altid hønseene sinte paa hunden, og hunden igjen sint paa dem. Og naar hanen paa afstand fik øie paa Trofast, og manden ikke var i nærheden, reiste den paa fjærene, slog med vingerne og galte stolt, omgivet af sine høner oppe paa gjødselhaugen for at haane sin modstander.

Men Trofast nedværdigede sig ikke længere til at svare den; den rystede blot paa sin lodne pels ligesom for at ryste fornærmelsen af af sig; han sølte sig som en altfor stor hund til at lade sig fornærme af saadant smaat hønsepat. Det hændte blot en og anden gang, naar den fulgte sin herre og sammen med ham kom forbi hønsehuset, at den kunde sætte op en haanende mine og lade nogle spottende hjes høre.

Det var blevet mørkt en aften. Baade hanen og alle hønsene var gaaede til ro; men Trofast laa endnu vaagen foran huset; den gjorde heller ikke nu andet end at gnabe paa sit kjøbden og slikke paa sine poter eller logre med halen til børnene, som legede omkring den. Men snart maatte ogsaa disse ind og lægge sig, og baade manden og konen og tjenestefolkene gik tilsæns.

Trofast laa imidlertid fremdeles paa sin vante plads. Bludselig begyndte den gang paa gang at løfte paa hovedet, spidse paa ørene og snuse i luften med sin store næse. Derpaa reiste den sig og tog sig en tur omkring huset.

Den havde netop endt sin rundtur og vilde atter lægge sig, da, — hys! — hvad var det? Atter spidjede den øren. — Var det ikke fodtrin, som hørtes i sandet? Den løftede paa hovedet og snufede i luften med sin næse ligesom kort forud. Der maatte være nogen fremmed i nærheden. Jo ganske rigtig, der kom nogen! Hurtig som et lyn sneg Trofast sig om hushjørnet.

Lige borte ved hønseshuset stod en fremmed mand. Han aabnede døren og greb med hænderne indenfor. Hanen og hønerne fløj forstrækkede op og streg alt, hvad de kunde, og hanen galede af alle kræfter om hjælp.

Men ingen syntes at høre den, alle gaardens folk laa jo i dyb søvn. Nu forsøgte det stakkars dyr som en ridderlig hane trofast at forsvare sine koner, og haffede den fremmede tyven i haanden, saa manden udbrød: „Ja vent, din kjeltring, saa skal vi nok saa dreiet halsen om paa dig.“ Med disse ord greb han fat i den, og den stakkars hane fælte allerede, hvorledes hans fingre klemtes jernfast om dens hals. Den kunde næsten ikke puste, og den fik blot endnu udfødt et svagt strig om hjælp.

Men i samme øjeblik viste Trofast sig. Den tænkte ikke længere paa den fornærmelse, den havde været udsat for fra hanens

side; den tænkte blot paa, at det var dens pligt at forsvare sin herres eiendom og hjælpe dem, som var i fare. Med et hop greb den tyven i nakken. Manden vendte sig om; men da satte hunden sine forpoter paa tyvens bryst, saa paa ham med en saa forbitret mine, at det var, som om den vilde sige: „Rør dig ikke! Ellers bider jeg dig fordærvet.“ Og dens aabne gab og hvide, skarpe tænder tydede paa, at den ikke var at spøge med.

Og saa gjæde den saa høit, at gaardens folk vaagnede. Disse forstod, at noget maatte være paafærde, naar Trofast gjæde saa voldsomt. Og snart kom de styrte hen til hønseshuset.

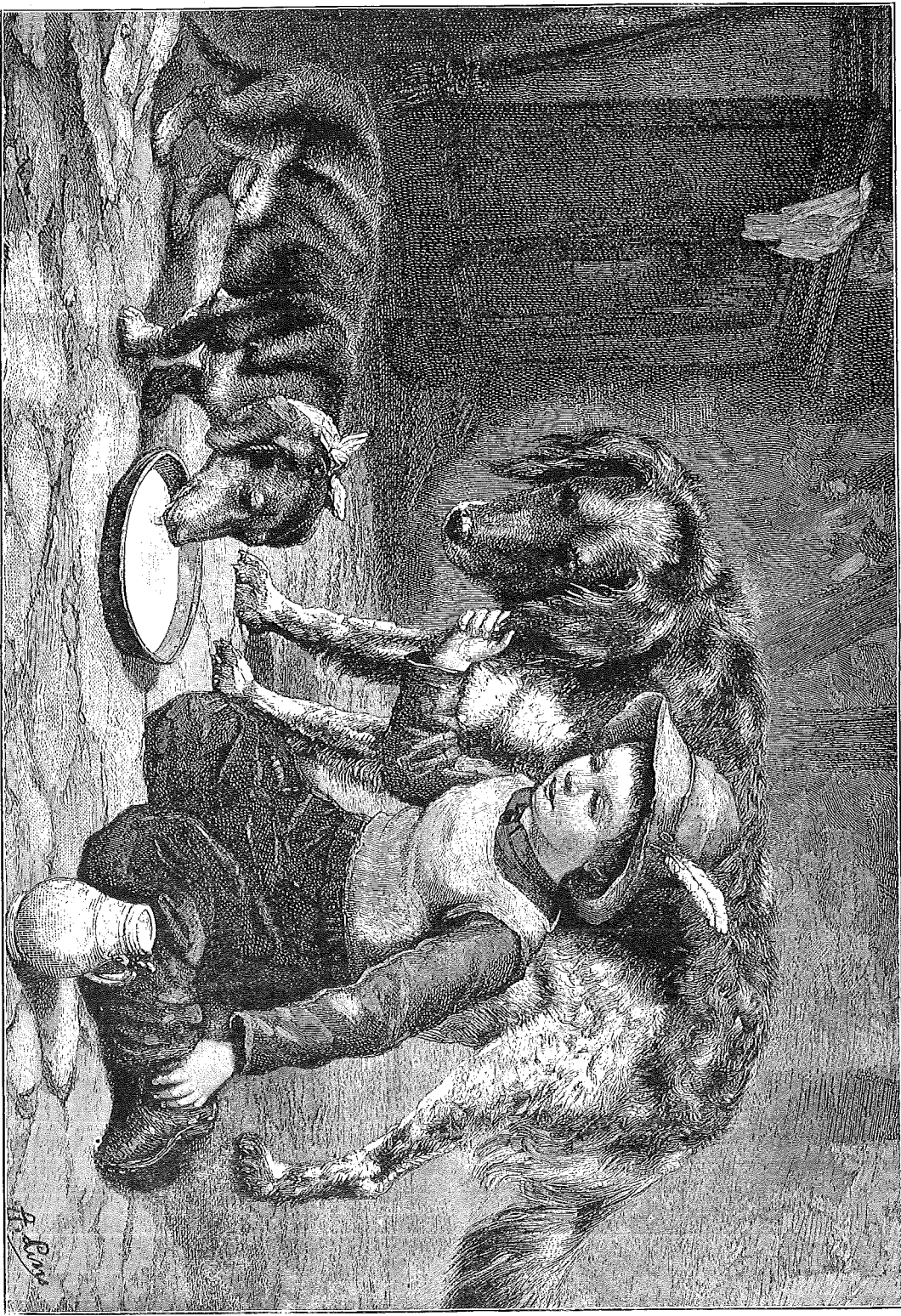
„Hold godt paa ham, Trofast!“ raabte manden paa gaarden, da han paa afstand saa sagernes stilling. Men det havde han ikke behøvet at bede hunden om; det brave dyr holdt tyven saa fast, at han ikke bevægede at røre sig, og slap ham ikke, før folkene havde bundet ham, saa han ikke mere var at frygte.

„Det var godt gjort, Trofast!“ sagde dens herre og klappede dens lodne hoved. Derpaa saa han ind i hønseshuset, hvor baade hane og høner sad aldeles stibe af stræk og ikke bevægede at give en lyd fra sig. Men Trofast gjæde ind til dem, som om den vilde sige: „Ja, hvorledes vilde det nu være gaaet eder, hvis ikke jeg havde været?“

Hønsene svarede ikke et ord. Men gaardens eier, som syntes at gætte hundens tanker, klappede den atter og sagde: „Ja uden Trofasts hjælp vilde I alle have været døde; vi vilde ingen eg have faaet, og var kanske ogsaa selv slaaede ihjel.“

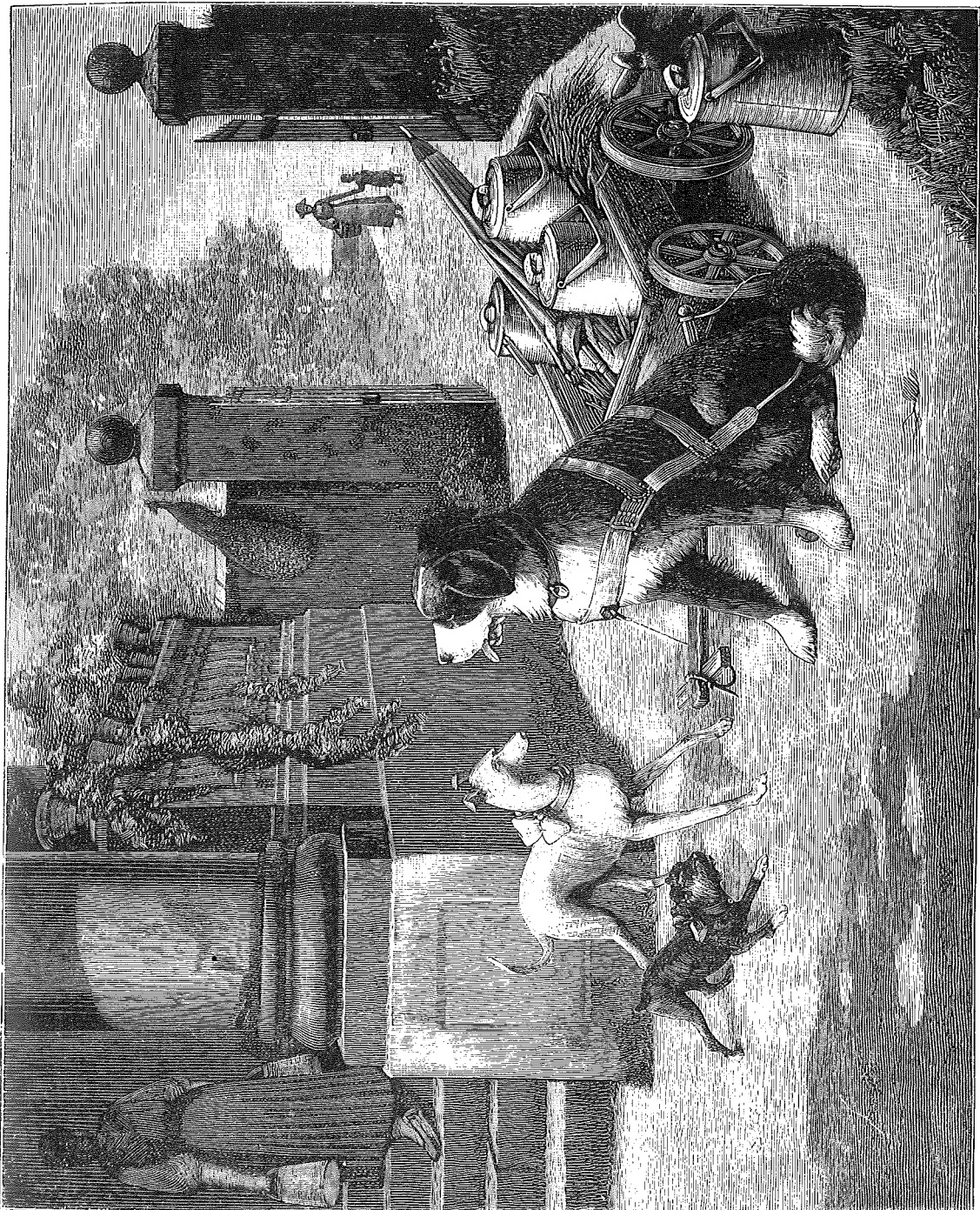
Hverken hane eller høner sagde nu et ord. Det var, som om hanen aldeles havde glemt at gale, og hønerne var blevne aldeles stumme.

Men næste morgen, da hønemor havde lagt sit eg og tog sig sin morgentur over

Gottefellige hund. I.

A. S. 1898

Forstellige hunde. II.

gaardspadsen og kom forbi Trofast, søgte hun at gjøre sig saa blid som mulig lige overfor hunden og sagde: „Gat, gat, gat! Goddag, Trofast!“ Og hunden, som fulgte efter, galte: „Kykely! Trofast, vi takker dig!“ Og marscherede derefter høflig videre.

Og Trofast var ikke den, der vilde være uforsonlig. Den glemte alle gamle fornærmelser, medens den laa der og solede sig og gnavede paa sit kjøkken og stikede sine poter. Og fra den dag levede altid hunden og hønserne i fred og endrægtighed.

Glem ikke at takke.

Over paa den anden side af jordkuglen, langt, langt fra vort hjem, ude i det umaadelig store hav, ligger der utallige smaa øer, frugtbare stykker land, tilvoksede med bananer, figentrær og palmer. Der levede smaa mørkladne hedningebørn, som ikke kjendte noget til den himmelske fader og til Frelseren, som døde for os paa korset. Ingen kjærlig mor tog sig af dem i deres barndom; som dyrene voksede de op, idet de kun tænkte paa at faa saa meget at spise som muligt og paa at kunne løbe frit omkring.

For lidt over 20 aar siden drev kjærligheden til disse stakkars smaa børn en skotsk missionær til at reise over til en af disse øer. Han vilde fortælle dem om den gode herde og lære dem alt det gode og nyttige, som J lærer i skolen og hjemmet. Han byggede sig et hus paa en koralkranke tæt ved stranden. Saa prædikede han i de hedenske landsbyer og søgte at forkynde Guds ord og var ofte i livsfare. Det var lettere for ham at vinde børnenes end de voksnes hjerter. Overalt hvor han gik og stod, hængte de smaa brune børn med de glinsende øine og skinnende tænder sig ved den hvide mands arm. Lidt efter lidt fik han samlet dem i hjemmet hos sin hustru. Der

had omtrent 50 børn ved siden af hinanden paa jorden og læste ABC; men desuden lærte de at synge, at sy og at flette hatter, og de smaa brune fingre var snart meget dygtige til arbeidet. Det var en liden vidbegjærlig skare, som gjorde missionæren og hans hustru glæde.

En sommer var der en lang tør tid, saa planterne visnede hen. Saadanne tider medfører ofte megen nød, da øboerne er henbiste til jordens frembringelser. Missionæren kunde ikke mere give børnene nok at spise, da hans forraad vare udtømte. Dog haabede han bestandig paa, at et missionskib skulde komme fra Australien og bringe dem mad.

En morgen, da nøden var meget stor, kom børnene til missionæren og sagde: „Missi, vi er meget sultne.“ — „Det er jeg ogsaa“, svarede denne; „vi maa haabe paa, at skibet snart kommer.“ — „Missi, du har to smukke figentrær, maa vi spise de friske blade? Vi skal ikke brække grenene?“ — „Gjerne, børn“, løb svaret, „spis saamange, J har lyst til.“ J en fart var børnene oppe i træerne som smaa ekorn og syntes, de holdt et deligt maaltid deroppe.

Hver dag bad de om, at skibet dog maatte komme. Gutterne løb ogsaa daglig op paa en koralklippe ved stranden; men bestandig kom de med samme efterretning: „Endnu intet skib!“ Endelig en dag blev der raabt med glæde: „Skibet er der! Hurra!“ Denne gang var det virkelig sandt. Igjennem tillerten saa man, at varerne blev læsede i en baad, som skulde bringe den saa længe savnede søde sikkert igjennem alle koralev. Da baadsmandskabet besørgede vareballerne op paa land, jubledes og dansedes børnene omkring dem. „Missi, denne tønde rasser, som om der var skibstvebakter beri. Skal vi bringe den hjem?“ Smilende sagde missionæren ja, og hurtig rullede gutterne den tunge tønde opad bakken, indtil de fik den hen til missionshusets dør. Det var en

stat, de havde faaet der. Alle børnene stod og ventede og saa med længselsfulde blikke hen til missionæren, da denne kom op fra stranden. De modtog ham med det spørgsmaal: „Missi, du har vel ikke glemt, hvad du har lovet os?“ — „Hvad har jeg da lovet eder?“ spurgte missionæren. Skuffede saa de paa hverandre; derpaa sagde de: „Na, missi har glemt det!“ — „Hvad har jeg da glemt?“ — „Du vilde give os hver en tvebak.“ — „Jeg vilde kun se, om I ikke havde glemt det!“ — „Det kunde vi da ikke glemme!“ Iød det enstemmige svar. Da greb missionæren glad hammeren og stemmestemmet, slog tøndebaandet af, løstede laaget op og gav ethvert af børnene en tvebak. Hvor straalende ikke deres øine, idet de rakte haanden ud efter den! Men til missionærens forbauselse beholdt hvert barn sin gave i haanden uden at spise deraf, og de var dog saa sultne. „Hvad er det, vil I gemme tvebakken? Jeg troede, I knapt kunde vente, indtil I fik den!“ sagde han derpaa. „Vi vilde gjerne først bede og takke Gud, fordi vi nu ikke mere behøver at sulte!“ raabte børnene, og det sagde de saa naturlig, som om det var noget, der forstod sig af sig selv. Først efterat de havde bedt, gjorde de sig rigtig tilgode med tvebakken, og den smagte dem meget bedre end figenbladene.

Er dette ikke beskjæmmende for vore hvide børn, som hver dag faar saa meget godt og dog saa ofte glemmer at takke den kjære Gud for hans gaver?

(Af John Patons selvbiografi.)

„Min far er hos mig.“

Aa, far, maa jeg følge med dig?“ bad en liden 3-aarig pige sin far, som just stod i begreb med at gaa op paa loftet for at hente noget.

„Men, min lille pige, der er ganske mørkt der oppe.“

Lille Anna bad dog saa indtrængende, at faderen tilsidst tog hende med sig og bar hende op ad trappen.

Der var mørkt oppe paa loftet, og den skarpe efteraarsvind pib uhyggelig gjennem de aabne vinduer. Da blev den lille noget urolig; hun skjulte sit ansigt ved faderens bryst og hvissede sagte:

„Far, du er jo hos mig!“

Hun græd ikke, skjønt han ikke tændte lyset, men uophørlig slyngede hun sine arme omkring faderens hals og gjentog ofte ligesom for at berolige sig selv: „Far, du er hos mig!“

Som dette lille barn gjorde, saa bør hvert Guds barn, stort eller lidet, gjøre. Naar det er mørkt for sjælen, saa grib trostlig din mægtige faders haand og sig: „O fader, du er mig nær!“

Det var ogsaa dette, som var Davids trost, da han sagde: „Om jeg end skal vandre i dødens skyggedal, frygter jeg intet ondt; thi du, herre, er med mig.“

(Efter det svenske ved Chr. Bredsdorff.)

Lidt om at give.

For nogen tid siden“, fortæller en indsender i et berlinsk tidskrift, „bad jeg en enlig, meget rig herre, som netop havde arvet flere millioner, om et bidrag til nogle syge, da disses tal var meget stort for tiden. Manden svarede, at han var ude af stand til at yde noget, endvidere, at han for nogle dage siden havde sendt en liden gave til en af sine bekendte, som var syg. 14 dage efter stod hans dødsanmeldelse i aviserne. Han var død, truffen af et hjerteslag. Saa hurtigt maatte han bort fra sin rigdom. — Hvad er det dog, skriften siger: „Du daare, inat kræves din sjæl af dig; hvem skal saa alt det tilhøre, som du har samlet?“

Ogsaa en skorstensfeier!

oder og børn sad sammen og spiste frokost.

„Hvad er det for en lyd?“ udbryder pludselig en af smaapigerne. „Jeg hørte det ogsaa for lidt siden, da jeg var herude: O, jeg er saa bange! Jeg synes, det var henne ved ovenen.“

Alle sad stille og lyttede en stund.

So, nu hørte alle det ganske tydelig. Det var noget, som skræbete og kradsede hørte i ovnsrøret. Derpaa blev det atter stille igjen.

„Der maa være en mus! Men hvorledes kan den være kommen i ovnsrøret,“ mente Marie. „Stakkels lille mus derinde i ovenen! — Hvem vil tage den ud? — Tænk, naar den kommer springende frem fuld af sod!“

Saaledes snakkede de smaa i munden paa hverandre. „Man maa tage ovnsrøret ned,“ mente tjenestepigen.

Imidlertid var Julius krøbet op paa en stol og holdt øret tæt ind til røret for at lytte. „Det er ikke nogen mus. Jeg hører, at det ligesom slagrer med vingerne!“ udbød han.

Almindeligt forskrækkelsesudbrud!

„Det maa være en flaggermus! — Af, saadanne ekle dyr!“ hørtes der fra flere munde. Det lod ikke til, at de syntes videre godt om flaggermusen, og det var enkelte, som bemærkede, at hvis det var en flaggermus, kunde den gjerne faa være, hvor den var:

Men det vilde ikke Julius tillade. „Jeg skal fange den,“ sagde han.

Ovnsrøret blev taget ned, men uden at man fik fat i dyret, der nu var kommen ned i selve ovenen.

Men den hjætte Julius betænker sig ikke længe. I næste øieblik er han henne ved ovnsdøren og aabner den, og snart efter hører

man ham begynde at snakke til et levende væsen derinde.

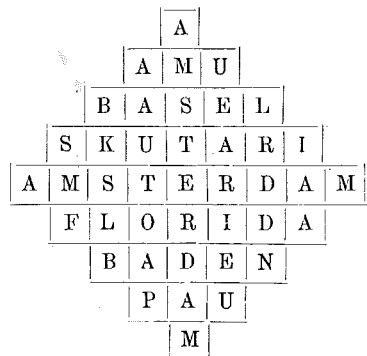
„Dit stakkels kræ! — Hvem skulde tænkt, at du fandt paa at være skorstensfeier! — Men sig, som du ser ud! — Nu vil alle dine kamerater blive forskrækkede for dig! — Men hvorledes kunde du nu finde paa saadant?“

Han fik ikke mere; thi i næste øieblik hoppede en spurv, sort som en feier, ud af ovenen og satte sig paa kanten af ovnsdøren.

Skjønt den var noget forskrækket, fik man nogenlunde let fanget den, og den spiste med stor begjærighed nogle brødmuler, som man gav den. Og det var intet under, at den var sulten; thi den havde sandsynligvis tilbragt hele natten i ovnsrøret. Man bragte den hen til det aabne vindu. Forbauset stirrede den lille forskrækkede skorstensfeier paa de grønne træer ude i haven, og efter endnu at have spist nogle brødmuler, som Julius kastede hen til den, rystede den sin lille sodede krop, bredte ud sine vinger og fløj afsted til de andre smaafugle, som kvirrede derude.

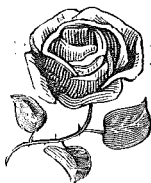
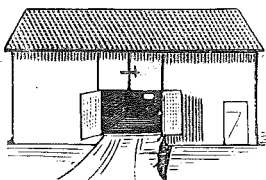
Oplosning paa gaader i nr. 26.

1. Diamantgaaden

2. Billedgaaden. Storsten.

Billedgaade.

L

N

1